

Josep Me Folch i Torres

Josep Me Folch i Torres ha estat actualitat aquest amb 1980 amb motiu de complir-se el centenari del seu naixement. I ho ha estat també el passat diumenge, dia 22 de febrer, pel fet d'inaugurar-se un monument a la seva memòria i celebrar-se una gran festa en un poble a prop del nostre, en el qual va residir moltes temporades de la seva vida, concretament a Palau de Plegamans. Festa que va ser presidida pel Molt Honorable President de la Generalitat, Sr. Jordi Pujol.

Aprofitem l'avinentosa per publicar una breu biografia d'aquest gran personatge català, que tant va treballar pel seu i nostre país.

Sigui aquest el petit homenatge de «Ronsana» a la personalitat de Josep Me Folch i Torres, a qui mai podrem agrair suficientment la tasca que va fer per la nostra llengua i per Catalunya.

Fa poc s'acompliren cent anys de la naixença d'en Josep Me Folch i Torres, verdader artífex en el mestratge per la formació de la joventut. Era un home senzill, d'una bonesa extraordinària amb un cor amarat d'entusiasme.

Va néixer a Barcelona el 29 de Febrer del 1880, fill d'un ebanista de condició artesana dintre la menestralia d'aquella època.

Tots els seus anhels, ja de jove, foren encaminats per donar una major cultura a les noves generacions catalanes i sobretot fer-los conèixer les tradicions i la història de llur Patria, amb ple coneixement de la nostra llengua com a principal objectiu. En això consagrà podríem dir tota la seva existència i la més gran preocupació.

Amb un exemplaríssim fervor es llança a la tasca literària per una major formació dels nois i noies com a plançons de la nostra terra, per tal de forjar-los un esperit ben català que el dia de demà donés els seus fruits, enfortint així el «seny català» dels nostres avantpassats.

Des de les pàgines del setmanari «EN PATUFET» desenrotllarà una tasca positiva i meritòria en tots els seus aspectes, logrant endinsar-se a quasi totes les llars catalanes on era llegit amb gran avidesa. Home, en Folch, de condició senzilla, sapigué compenetrar-se amb la gent del carrer i sabia captar-ne les anècdotes que giraven al seu entorn, les quals reflectia de manera mestriosa a les Pàgines Viscudes que cada setmana publicava en el Patufet, a part d'una sèrie de novel·les d'aventures que formaren la Biblioteca Gentil. Fruit d'aquesta, podríem dir-ne evangelitzadora tasca, fou la gran difusió que adquirí com a setmanari En Patufet, del qual se'n feia un tiratge de 60.000 exemplars, cosa que demostra el grau de popularitat que tingué en aquella època el simpàtic setmanari.

En el transcurs del temps vaig poder constatar que no solament era la mainada i el jovent, sinó que també la gent madura fruïa llegint les Pàgines Viscudes que sovint comentaven entre ells pel seu contingut exemplar basat moltes vegades en anècdotes capta-

des en els suburbis barcelonins pel propi Folch, o bé quan a l'estiu sojornava en algun indret de Catalunya.

Aquest home genial per tots conceptes, amarat d'una voluntat sense defallença, volgué eixamplar també l'educació moral i material dels infants i joves amb representacions teatrals com foren «Els Pastorets», «La Ventafocs» i amb més ambició encara, obres com «D'aquesta aigua no en beuré», que assoliren un èxit sense precedents i que encara avui segueixen representant-se malgrat les corrents enterbolidores que capgiren la ment de les noves generacions. El Teatre Romea de Barcelona era el lloc escollit per aquestes representacions, si bé s'estengueren per tot l'àmbit del Principat, figurant inclús en els programes de companyies professionals. A casa nostra Els Pastorets i La Ventafocs feren les delícies en moltes ocasions de xics i grans en el marc del Centre Parroquial.

Amarat d'amor a Déu i a la Pàtria, va crear, l'any 1920, Els Pomells de Joventut, per tal que els que s'apleguessin al seu entorn es comprometessin a enaltir aquests suprema ideals en els àmbits de la societat catalana. La Diktadura d'en Primo de Rivera els disoigüé pel seu caire catalanista, malgrat el seu caire completament apolític.

La sotragada de la Guerra Civil espanyola repercutí ostensiblement en l'ànim del Mestre Folch, doncs palpava d'aprop la desfeta de tot allò que ell amb tant d'esforç i entusiasme havia anat creant per fer una Catalunya més gran i més bona per a tots.

La tasca educadora d'en Folch fou immensa, desconeguda avui dels nostres infants i adolescents, però convindria que la gent madura que el llegí i es formà culturalment amb els seus escrits, els propagués i fes conèixer l'obra que ell va dur a terme durant molts anys.

Aquest fóra el millor homenatge que podríem tributar a aquell excepcional home que visqué esmerçant tota la seva vida amb l'única finalitat d'obtenir el millor per aquesta terra nostra que ell tant estimava.

Jaume Fontcuberta

L'anècdota d'un nen i la nostra

Assemblea Diocesana de Barcelona

Un nen amb qui el Papa Joan Pau I, amb un estil plenament catègic, va dialogar davant de vint mil persones, a la sala Nervi on el Papa feia l'audiència cada dimecres. «Aquest Papa —va dir el nen en saber la seva mort— era una persona que quan parlava entenies tot el que deia».

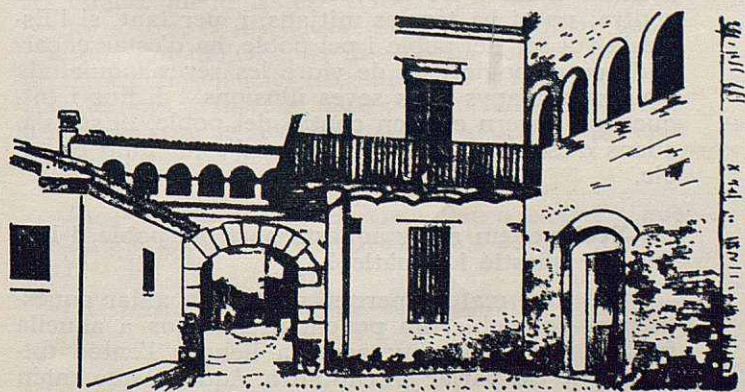
Crec que poder dir d'una persona que té un càrrec de màxima responsabilitat, que quan parla en públic la gent senzilla i corrent entén el que diu, és un elogi extraordinari.

La vida, la nostra vida és complicada i molts plantejaments de la situació actual s'escapen de la comprensió de la gent corrent. Estic convençut que els logaritmes mai no seran populars i que els programes econòmics gairebé sempre seran un pur misteri per als no iniciats. Però la gent normal, la gent controlada, programada, conduïda, que quasi mai no sap els factors obscurs que marquen la seva existència quotidiana, que mai no arribarà a comprendre per què baixa o puja la Borsa tot de sobte, o perquè tal o tal crisi —que ella ha de suportar— s'ha desencadenat, aquesta gent necessita escoltar paraules que li arribin al cor.

I llavors he pensat que els cristians, els capellans i els bisbes, ara que hem acabat aquesta Assemblea que com a Església de Barcelona, hem fet, hauríem de dir sovint paraules entenedores i fer gestos transparents que el poble pogués comprendre fàcilment. Com el poble de Galilea entenia les paraules que Jesús els deia.

Tant de bo que tot aquest treball dels diferents grups de l'Assemblea retorni a la nostra Església la força de la paraula i del gest fàcilment intel·ligible: la confiança en la força de l'Evangeli. Per què el nostre poble —la gent de les nostres comarques— té necessitat d'escoltar paraules senzilles que retornin l'Alègria i l'Esperança.

Mn. Josep Pausas

Masia Can Farell Restaurant

Km. 5,500 de la carretera de
Caldes a Granollers - Tel. 844 87 07
SANTA EULÀLIA DE RONÇANA